

ριν από δύο βδομάδες έγραφα εδώ ότι οι εξελίξεις είναι περίπου αναπόφευκτες στο χώρο του ΠΑΣΟΚ, ότι η ανυποχώρητη «περηφάνια» του Σαμαρά είναι είδος προς λαϊκή κατανάλωση και μόνο, ότι ο Κουβέλης και οι συν αυτών δείχνουν να επιλέγουν τον εύκολο δρόμο του ψηφροσυλλεκτισμού, ακολουθώντας την κατεύθυνση του ανέμου που αυτόν τον καιρό ευνοεί τα κόμματα καταγγελίας και διαμαρτυρίας. Να λοιπόν που στο ΠΑΣΟΚ, έστω και διακριτικά, «έχουν αρχίσει τα όργανα» για αλλαγή ηγεσίας, να που ο Σαμαράς υπέγραψε έστω και με ήξεις αφήξεις, να που ο Κουβέλης έσπευσε να ποντάρει ακόμα πιο γερά στο χαρτί του αντιμνημονιακού εθνικοῦπερηφανισμού κάνοντας έκκληση στον Σαμαρά να μην υπογράψει!

Ε ό,τι αφορά το ΠΑΣΟΚ και τον Πύργο Παπανδρέου, μου έρχεται στο νου μια ιστορία από τη Βίβλο. Λίγες ώρες πριν οι Πέρσες καταλάβουν την πρωτεύουσά του και ο ίδιος φονευθεί, ο Βαλτάσαρ, βασιλιάς της Βαβυλώνας, είδε στον τοίχο γραμμένη από θεϊκό χέρι τη φράση «Μενέ, θεκέλ, φερές». Σε ελεύθερη μετάφραση των παλαιότερων: «Εμετρήθης, ευρέθης ελλιποβαρής, ετελείωσεν η βασιλεία σου». Δεν ξέρω τι βλέπει στον τοίχο του

Μενέ, θεκέλ, φερές

Του ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΠΠΑ

ο ΓΑΠ, μπορώ όμως να υποθέσω τι του λένε και τι τον συμβουλεύουν κάποιοι από εκείνους που σιγοντάρισαν ακόμα και μια ιδέα όπως το δημοψήφισμα. Μια ιδέα που τη μεν Ευρωζώνη και την Ελλάδα κόντεψε να τις διαλύσει, για τον ΓΑΠ δε υπήρξε η μοιραία(!) κίνηση, αυτή που σήμανε και το τέλος του, τουλάχιστον ως πρωταγωνιστή της πολιτικής σκηνής. Βέβαια, ο ΓΑΠ είχε ήδη μετρηθεί (το «μενέ» που λέγαμε) και είχε βρεθεί ελλιποβαρής (το «θεκέλ»). Τώρα πια, όμως, νομίζω πως στην επιγραφή έχει προστεθεί με απολύτως ευανάγνωστα γράμματα και το «φερές». Με άλλα λόγια, για να φύγουμε από τη βιβλική ορολογία, όσο πιο γρήγορα

αντιληφθεί ο ΓΑΠ αυτή την πραγματικότητα τόσο το καλύτερο για τον ίδιο, για το ΠΑΣΟΚ και κυρίως για τη χώρα, η οποία έχει ήδη πληρώσει ακριβά τον Καραμανλή τον Β' και τον Παπανδρέου τον Γ'.

στόσο, το έγγραφο και την προηγούμενη φορά: τα μεγάλα κόμματα δεν αυτοκτονούν. Έχουν ένστικτο

αυτοσυντήρησης, το οποίο πιστεύω πως θα λειτουργήσει κι αυτή τη φορά, όπως έγινε το 1996. Δεν ξέρω πόσο γρήγορα θα κινηθούν οι σχετικές διαδικασίες στο ΠΑΣΟΚ, ποια ακριβώς μορφή θα πάρουν, πού ακριβώς θα καταλήξουν. Πολύ φοβάμαι, άλλωστε, ότι ο ΓΑΠ, έστω και αν πολιτικά είναι τελειωμένος, ελέγχει πάντα μοχλούς και αρμούς της κομματικής μηχανής κρίσιμους σε τέτοιες καταστάσεις και συγκυρίες. Καθώς όμως οι δημοσκοπήσεις θα δείχνουν ότι το ΠΑΣΟΚ κινδυνεύει να έχει 60-70 έδρες στην επόμενη Βουλή, ελπίζω ότι, μαζί με το ένστικτο αυτοσυντήρησης του κόμματος, θα αφυπνιστεί και η στοιχειώδης πολιτική ευθιξία και η επαφή με την πραγματικότητα του νυν προέδρου του. Ο οποίος, στο κάτω κάτω

της γραφής, δεν είναι απαραίτητο να δηλώνει στο μέλλον «συνταξιούχος κρατικός λειτουργός», όπως ο Χρυσόστοφ όταν «τον παραιτήσαν». Μπορεί να είναι χρήσιμος στη χώρα και στο κόμμα του αξιοποιώντας επαφές και γνωριμίες στο εξωτερικό, όσες τουλάχιστον θα του έχουν απομείνει. Κανείς δεν χάνεται όταν ανήκει στην οικογένεια Παπανδρέου.

γιατί τέτοια έγνοια και τόσος πόνος για το μέλλον του ΠΑΣΟΚ, θα μου πείτε. Ναι, μπορεί ο Παπανδρέου να είναι ολίγιστος, μπορεί ο Βενιζέλος να έχει διακριθεί κυρίως για πολυδάπανες πολιτιστικές πρωτεύουσες και πολιτιστικές ολυμπιάδες, μπορεί ο Παπουτσής, ο Καδής και η Κατσέλη να έρχονται απ' το πολύ βαθύ παρελθόν του ΠΑΣΟΚ, μπορεί, μπορεί...

**Τα μεγάλα
κόμματα δεν
αυτοκτονούν,
έχουν ένστικτο
αυτοσυντήρησης**

Ωστόσο, αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι το πολιτικό μας σύστημα έχει απόλυτη ανάγκη από ένα μεγάλο κόμμα της κεντροαριστεράς, από ένα σύγχρονο σοσιαλδημο-

κρατικό κόμμα πλατιών αντιλήψεων και ανοιχτών οριζόντων. **A**

→ achpappas@hotmail.com